

Politik paa langt Sigt, naar jeg nu ikke vilde læsse denne 1,6 Million over paa Arbejdsløshedsfonden. Det kan jeg ikke erkende er Tilfældet. Jeg synes netop, jeg fører en Politik paa langt Sigt, naar jeg siger: Visse Byrder kan Arbejdsløshedsfonden paatage sig, men der er Grænser. Det er naturligvis noget af et Skøn, hvor naar denne Grænse er naaet. Ja, det er det gamle Tørvebevis, der dér kommer igen. Hvad kan Hesten bære? Kan vi læsse den Tørv paa, kan vi ogsaa læsse den Tørv paa. Men der kommer et Øjeblik, hvor den sidste Tørv læsses paa, og hvor Hestens Rygrad knækker. Derfor fører jeg netop en Politik paa langt Sigt, fordi jeg ikke ønsker, det Øjeblik skal komme. Hvad jeg hidtil har foreslaaet, at Arbejdsløshedsfonden skulde være, mener jeg er fuldt forsvarligt, og deri er jeg enig med Formanden for Arbejdsløshedsfonden; men i Øjeblikket at gaa videre finder jeg uforsvarligt og er ligeledes i Overensstemmelse med Arbejdsløshedsfondens Formand desangaaende.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard talte noget om en vis Presses Skildring. Jeg skal ikke gribe denne ganske lette Antydning til en længere Udvikling, det ligger udenfor Dagsordenen. Vilde jeg det, var der jo rigtignok adskilligt at sige om Pressens Stilling, der var meget at sige, men det kunde let føre til et Opgør, som dette Lovforslags Rammer ikke tillader, og som Tiden i Dag heller ikke er til. Det skal jeg derfor afholde mig fra. Jeg foretrækker at holde mig til Dagsordenen, men skal være villig til ved førstkomende naturlige Lejlighed at komme nærmere ind paa Pressens Holdning.

Men der var en Bemærkning til sidst i det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Tale, jeg ikke kan lade staa ganske uimodsagt, for den berører jo for saa vidt i høj Grad Emnet. Det ærede Medlem udtalte, at han den 16. December i Fjor havde sagt, at hvis Regeringen fortsatte den Pengepolitik, vi havde ført, maatte det gaa, som det er gaaet, saa maatte Arbejdsløsheden vokse og vedvare i lange, lange Tider. Det er altsaa et nyt Forsøg paa at gentage den Paastand, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og nogle af hans Partifæller mener, de kan leve højt paa og klare sig godt med — ogsaa ved et kommende Valg —, at det, der nu sker, i Virkeligheden er Paripolitikens Skyld, og at det ærede Medlem raabte Varsko den 16. December. Han gjorde det desværre for ham ikke den 16. Oktober, det kom i hvert Fald nogle Maaneder for sent.

Det er sagt, og det er paavist fra flere forskellige Sider her i Salen, allerede under de senere Dages Debat, at det Forsøg, man fra en vis Side i det radikale Venstre vil gøre paa at skille sig ud fra den Enighed med Paripolitikken, som fandtes her, for at hyppe partipolitiske Kartoffler derved, vil fuldkommen briste. For det første er der ude i Befolkningen en almindelig offentlig Mening, ogsaa indenfor de Radikales egen Kreds, for, at naar vi ikke stabiliserede, da der var Mening deri, kunde vi ikke stabilisere omkring 90. Der var for Resten ogsaa offentlig Mening for, at det bedste, det værdigste i alle Henseender var selvfølgelig at naa til Pari. Der kunde have været Mening i at stabilisere lavere paa et vist Tidspunkt, men det Tidspunkt var forlængst forpasset.

Stemningen var saaledes, at havde Erhvervsministeren og Finansministeren i den Forsamling, hvor vist ogsaa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard var til Stede, ikke blot fremsat en Antydning af, at der kunde forhandles paa Grundlag af en Stabilisering nede omkring ved 70, men havde fastholdt dette, havde de faaet alle de øvrige Partier enstemmig imod sig, og man havde været rede til at klynge dem op i Landets højeste Galge til Spot og Spe for det hele Publikum, og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og hans Meningsfæller havde været forrest i det Opløb, der skulde ud at overvære Eksekutionen.

Nej, visse Dele af det radikale Venstre er kommet nogle Maaneder for sent, som de paa andre Maader er kommet for sent. Visse af dem foretog dette Flankeangreb sidste Vinter overfor Regeringens Valutapolitik; det vil være let at bevise — det vil Befolkningen kunne forstaa —, hvor lidt Værdi der var deri. De prøvede noget senere, nemlig i Sommer, paa en anden Maade at falde os i Flanken: efter at Rigsdagen havde vedtaget Finanslovsforslaget, skulde der pludselig rejses en offentlig Mening paa nogle ganske ekstraordinære Takstnedsættelser. De prøvede tredje Gang; da lød Talen, at det kunde ikke nytte Spor at iværksætte offentlige Arbejder, det vilde ikke hjælpe det mindste paa Arbejdsløsheden. Alle gode Gange — nej, jeg siger alle onde Gange — er 3, og dér kommer et Tidspunkt, hvor vi selvfølgelig ikke kan fortsætte.

Mere bryder jeg mig ikke om at sige i dette Øjeblik.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.